

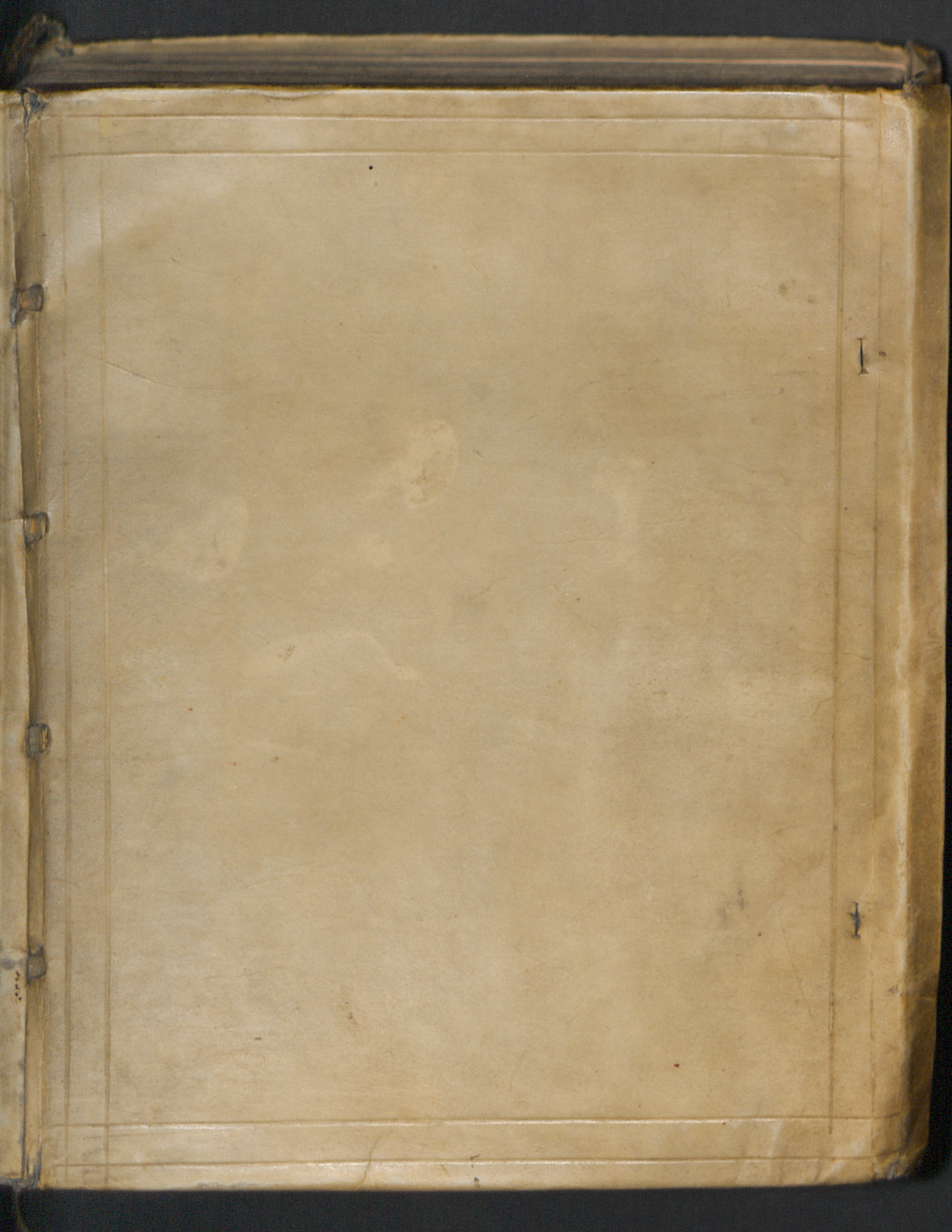
MARTINO || BRASCHIO || ET || ANNE SCHACH=||TIAE, Sponsis || Gratulantur amici exteri.||

Rostock: Ferber, Augustin d.Ä., 1595

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn737816481>

Druck Freier Zugang

100
2806

~~A. Dd. 6~~

~~Heber V - 5344~~
~~with 4 more //~~

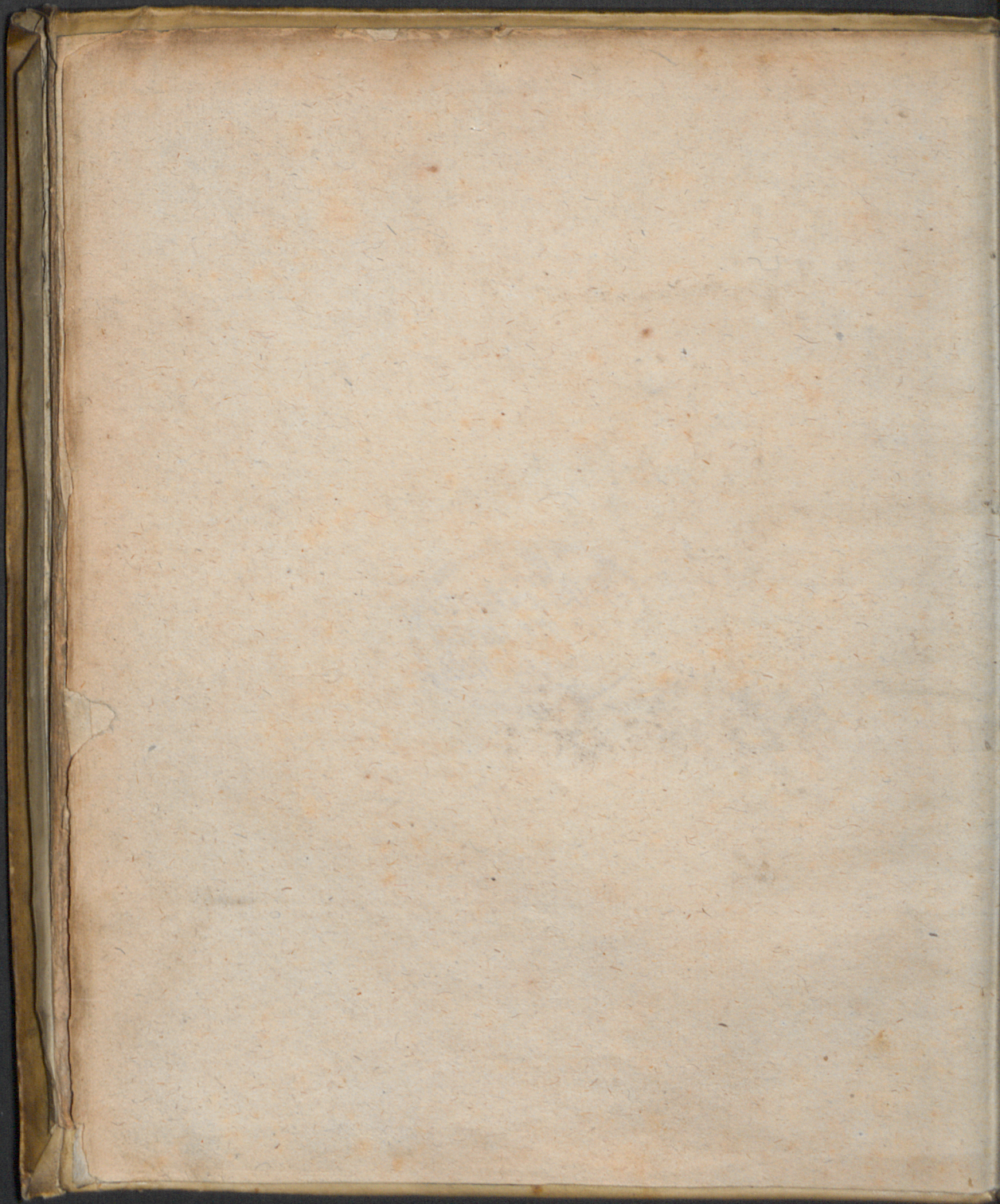
Cg-2065 1-30

Box langke voh 1011

- 4 -

91.
D

MARTINO
BRASCHIO

ET
ANNE SCHACH-
TIAE, Sponsis

Gratulantur amici exteri.

ROSTOCHII

Typis Augustini Ferberi Iunioris, Anno XCV.

AD DN: MAR-
TINVM BRASCHIVM

P. L. & Professore Acad, Rost.
publ. sponsum

DDictum studio severiori
Pallas vivere castitem iubebat,
Venus ducere coniugem iubebat,
Fortis utraq, Diva in admonendo;
Illa armata, sed haec inermis. Haeres
Anceps & dubius. tamen manere
Caclebs constituus. Cupido telum
Intorquet tibi virginiq, BRASCHI;
Euo satiq, superq, concalescens,
Das manus Veneri; ratus iugari
Vincolo dulcius esse, quam carere
Nuptâ. Qui vacuo in toro quiescit

Multâ est ille molestiâ solutus:
Qui iuncto, labor hunc (uti videre est)
Et domestica cura perfatigat.
Sed plus hic tamen est voluptuosi
Fecundiq, quod experibis ipse
Quam solum in vacuo cubare lecto.

Haidelbergâ die xxv. Maij.

PAVLVS MELISSVS Franc.
Comes Palat. & Eques,
civis Romanus,

Ad Musas de eodem.

BRASCHIVS, Aonides, vobis dilectus alumnus,
Cuius ab ore fluunt carmina melle magis
Dulcia, formosae succensus amore puellae,
Fam longum vobis carminibusq; Vale
Dicis, hanc vigilans videt vnam, hanc somniat vnam,
Quin etiam huic animi ius dedit omne sui.
Mⁱ contra Aonides: nobis suadentibus vltro
Filius in thalamum Schachtia virgo venit.
Non tamen is noster quoque desinet esse sacerdos,
Nec fugiet teneris ludere, vt ante, modis.
Schachtia possideat licet illum tempore noctis,
Aonidum cultor tempore lucis erit.

Iohan Poffhivs M. D. Archiater
Electoris Palatini.

A L I V D.

BFactum BRASCHI vere prudenter, in aeo
Quod tibi adhuc floro querere cura parem.
Nam quovis est hominum, qui se sine coniuge norit
Dimidia modò non parte carere sui?
Scilicet id demum tunc sentit quisq; gemitq;
Flam vbi iam vanus fit reperire labor.
Tunc sibi tunc cupiunt vacuos fulcire Penateis,
Tunc sibi tunc satagunt perpetuare genus.
Tunc huc, tunc illuc adeunt matresq; patresq;
E fastidiis vt ferat vnus opem.
Tunc hanc vnic illam cana cervice puellam
Sollicitant: nec adest que velit esse senis.

Quanto tu, Braschi, melius; qui vere sub avi
 Pubere, mox reperis quod cupis esse tuum.
 Jamq; tibi nubit rari patris aurea virgo;
 Aurea, seu decoris siue decoris opus.
 Fila tibi precor ante decem noua gaudia menses
 Donec, & egregij dei pueri esse patrem.
 Fila tibi precor edulcet studia omnia, siq;
 Hinc animo, hinc oculis dis Panacea tuis.
 Fila tibi precor vsq; mage ac mage semper amctur.
 Donec erit niuetis castus viresq; comis.
 Deniq; sic placide certo fluat ordine vite
 Ambobus perpes nocte dieq; tenor;
 Suis vt exemplar sectis quandog; futuris
 Quod natis voueant illeg; & illa, parens.

Ianus Gruterus de Gruytere. I. C.
 & Professor Histor. in Acad.
 Heidelbergensi.

Ἐπιγραφή

In Secundum Allusionum K. V. G. Neoch-
 thonis Librum ἔϋρ δεῖξ̄ conijcienda.

 Ive Abies Nomen, seu fraxinus, istud arbutum
 Seu picea (Hebrei quam Beresch puto nominant.)
 Contulit Adnidum non inficienda sororum
 Gloria, tibi Dialectico pre nobili,
 Cum validis MARTINE aliquid commune BERA-
 Habere Karolo visus Vtenhovio es (SCHI
 Arboribus; Casus siquidem visura marinos
 Abiegna velut audax Nothos, trabs despicit,
 Sic etiam varios terraq; mariq; labores
 Emensus, ut prudentiam tibi compares.

Rostochio

Rostochio a lapsus tandem felicibus astris,
Precium laborum, obliviumq; naclus es
Patre Valentino generatam Schachnida Nympham,
Que nomini ut respondeat bene patrio
Te, (patriam & patrem obliviscens, atque tuorum
Cogens propinquorum invicem obliviscier)
Unum oculis spectat, solum suspirat, & ambit,
Pendetq; ab uno lacte ceu pulsus puer.

Coloniæ 1595. 5. Maij stilo novato.

ΟΙΘΕΝ ἄτερ φιλίας ἐλιμενῶς—5—ΒΙΘΣ.

Dictante Karolo ANNA ab Vtenhovia
scribebat Vtenhovio.

A L I V D.

MARTINVS nomen debens prænobile MARTI
BRASCHIVS AONIDVM sectatus castra sororum
Quum VENERI nomen mutata mente dedisset,
Creditur inrupte accusatus in aede Minervæ,
Virgineam Musas vitam decuisse docentis,
Musarumq; sacros Mystas, castosq; Poëtas,
Thespiadum donec SIMON Themidosq; sacerdos
Hac ratione Reum absolvit patronus ab omni
Crimine TOELMANNVS; Genialis fœdere lecti
Virgincum esse nihil magis, augustumq; probans, ut
Quo sine Musarum nec turba pudica pudicos
Cultores habitura diu foret, atq; Poëtas.

Coloniæ 9. Maij.

SIMON TOELEMANNVS
Pomeranus I. V. D.

A 3

BRA-

ALIVD.

BRASCHIVS in thalamos ANNAM cum SCHACH-
TIDA duxit,

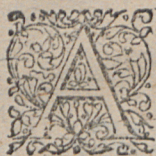
Ipsa Venus risit, risit & ipsa Charis.
Et sua Varnicola sparserunt munera Nymphæ,
Lychnidas & Calithas, cum violisq; rosas.
Naiades jussit roseo pater ore renidens
Ducere letificos prata per uda choros.
At Musa, quarum sponso gratiss. cura est,
Texuerunt vati laurea ferta suo,
Serta MELISSEIS interlucentia gemmis,
Quis nec Erythrei certet arena Tagi.
Coniugibusq; novis gratantia carmina tandem
Dulciter hæc Latij's explicuere sonis.
Quam bene conveniunt pietas & gratia forme!
Quam bene Musarum laurus adornat opus!
Ingens forma decus; pietas sed gloria maior.
Illa bonum fragile est; ista perennis honor.
Sponsa tibi Veneres casta de fronte relucens,
Grata Deo pietas sed mage corde sedet.
Hanc pater à primo docuit te SCHACHTIVS avos,
Rostochij præco sedulus ille Dei.
Hæc facit ut verum redames ante omnia Numen,
Una dehinc juncti sit tibi cura viri.
Sponse tibi mens est, rare quam cultus honestat
Doctrinæ. Varij carminis arte vales.
Sic magni sequeris vestigia clara BOCERI,
Cuius ad os stupuit Varnus, & ista Rhodos.
Ergo tibi merito Lauri de fronde coronam
Addimus, æterna que tibi laude viret.
Salve par Charitum, Salve par nobile amorum,
Vobis læta boni temporis aura suat.

Vobis

Vobis Rostochidæ faustiss. quæq; precentur
Semper, & ob gratæ munera frugis ament.

Laurent Rhodomanus P. C.
& Profess. Ienæ vtriusq;
linguæ p.

A L I V D.

Esq; tori socia Martinus Braschius ævum
Acturus vita cælibe solus erat.
Affixus libris intentæ mente sededat,
Amplexus Musas semper amore suos.
Afficiebatur nullius amore puellæ,
Spernebat Veneris retia, tela, faces.
Possit ab insidijs & vi huius iunior esse,
Tangebatur Phœbi filia canora lyra.
Is dedit ingenij confecto digna labore
Præmia cultori laurea ferta suo.
Imposuit capiti quæ Pauli dextra Melissi,
Est qui Phœbei fama decusq; chori.
Hisce futurus erat contentus, plura requirens
Non quæ ferta manu virgo venusta daret.
Sed mittit iussu matris sua tela cupido,
Et cor Martini fortiter hisce ferit.
Saucius hinc flammis sensim torretur amoris,
Affectum sentit se nec ut ante fuit.
Vsurus fuerat Phœbi medicamine, nullum
Invenit ex herbis sed medicamen amor.
Edenjis prodest sed in hortis sola medela
Ex costa primi facta virago viri.

Hang

Hanc puer Idalius medicinam monstrat & offert,
 In pectus telum virginis atq; jacit.
 Anna Valentini Doctoris gnata celebris
 Hec est, quae iaculo saucia facta fuit.
 Hanc Marinus amat, castè redamatur ab illa,
 Ad normamq; Dei mutuus hic fit amor.
 Cypris ait ridens: sic sunt Martine domandi,
 Qui mihi non ullum robur inesse putant.
 Vulnus alis venis, est mollis flamma medullas,
 Anna suis venis Schachtia vulnus alit.
 Molliet illa tuos in corde calente dolores,
 Desinet ipsius te medicante dolor.
 Dixit & in tennes volitans euanuit auras
 Cum gnato genitrix insidiosa suo.
 Sed magis atq; magis flagrant Martinus & Anna,
 Et non amborum dissimulatur amor.
 Martinus solus placet Annæ doctus, eidem
 Annaq; Martino sola venusta placet,
 Corporis ac animi dotes hic suscipit Anna
 Carminibus dignas multiplicesq; sue.
 Namq; pudicitia Susannam, fronte Rebeccam
 Ac studio, Saram sed probitate refert.
 Illa sui præfert thesauris omnibus orbis
 Martini dotes ingenijq; bona.
 Huic os Mercurius, Venus artus, Gratia mores,
 Ingenium Pallas, cor Themis æqua dedit.
 Anna maritorum scit eis radiare suorum
 Vxores donis, hæc magis ergo probat.
 Accipit ac dextram fidei, dat eamq; vicissim,
 Et fatum votum coniugiale facit.
 Non Hymenæus abest, genitalia festa parantur,
 Duciur ad templum sponsa pudica sacrum.
 A præcone Dei Martino iungitur Anna,
 In sociam vite sortis & illa datur.

Atq; preces sacras supplex Ecclesia fundit.
His etiam toto pectore iungo meas.
Et rogo coniugium Deus hoc fortunet ut autor,
Ac det coniugibus fata secunda nouis:
Illis nascatur soboles imitata parentes,
Exhilarans auiam dansq; leuamen auo.
Ac fractis senio cœlestis gaudia vite
Donet, quæ nullo sunt peritura die.
Præbeat his votis faciles Deus optimus aures,
Atq; meas iubeat pondus habere preces.

Anagramma.

MARTINVS BRASCHIVS.

CHARVS SINIT VMBRAS.

NON res sed rerum fallaces diligit umbras
Maxima pars hominum mente tumente leuis.
Est Musis CHARVS SINIT VMBRAS quisquis haberi
Vir charas alijs, corpus habere studens.
Esse vir hic alijs SINIT VMBRAS, CHARVS ob illud
Estq; Deo, Musis, nobilibusq; viris,
Quod spretis nugis, rerumq; fugacibus umbris,
Res tantum veras & bona vera petat.
Ut sunt agnitio Christi, bona pectoris artes,
Virtus, linguarum notio, fama bona.
Falsa quid est aliud rogo mentis opinio caeca,
Non existentis quam leuis umbra rei?
Sunt quid opes mundi, quid magna potentia regum,
Magnorumq; ducum gratia, forma, fauor?
Sunt res quæ pereunt, similes & inanibus umbris
Ars nequit & virtus cum moriente mori.

B

Mundus

Mundus amans paleas præ granis, gaudeat umbris,
Doctis res grata sint maneatq; rata.
MARTINVS quales hic præfert omnibus umbris,
Eius fama quibus viuet honesta bonis.

Antonius Mocerus Professor Acad.
Erfurdia ad Hier. fl. & Rector
Collegij August. ibid.

ALIUD.

Circulus alterius jam pene absoluitur anni,
Plenaque bis denuum luna recurrit iter:
Quum procul Arctos me BACKMEISTERS in ora
Euocat ad thalanti gaudia festa sui.
BVRENI neptis quum SASSIA nuberet illi,
Prima puellaris SASSIA fama chori.
At velut huic Pyladæ (distantia tanta locorum!)
Non potui, vi vellem maxime, adesse meo:
Sic neq; BRASCHIADÆ, quem SCHACHTIA deperit ANNA,
Hac me presentem sistere quibo vice.
Et status, & tempus, rerumq; nouerca mearum
Sors, aliud jam me suscipere vrget iter.
Hesperios inhiamus agros, solemq; cadentem:
Non licet arctos ergo petisse plagas.
Ac velut illi ipsi Pyladæ gratabar: eodem,
BRASCHE, tibi voueo fata serena modo.
Vt bene succedat pactum cum SCHACHTIDE factum
Viq; bonis ducas hanc aue & axe domum.
Mollior & melior, mihi, te vehet esseda, crede;
Excussum que non præcipitabit humi:

Quam

Quam nuper; peteres quum regna Tuisconis: illa
 Quæ se in Austrinum porrigit ora latus.
 Quum daret immisus reinacula Meibiscus habenis,
 Effusum mediis teg, rotaret agris.
 Id quod Hodæporico tibi de regionibus istis
 Conquereris, musa fertiliore, dato.
 Non, inquam, excutiet, quæ nunc vehit effeda BRASCHVM;
 Hoc neq, de curru lapsus acerbus erit.
 Cætera curabit rhedarius ipse. Valet.
 BRASCHE ð SCHACTIADÆ; SCHACH-
 (TIA BRASCHIADÆ.

AD LITERAS NVPTIALEIS
 MARTINI BRASCHII;
 ἀγαλλογία.

M Vtis BRASCHIADES Poëta maior,
 Ecquid me rogat infimum Poëtam,
 Me PRÆTORIVM, ineptulum poëtam?
 Quid rogant Charitesque, Hyantieque?
 Quid rogat Venus, & rogat Cupido?
 Rogat sancta Themis? rogat Minerua?
 Quid Vatum pater ipse Phœbus? Et quid
 Rogat SCHACHTIA delicata virgo?
 Et cum SCHACHTIDE, DI, simul Deæque,
 Quorquot in ROSEIS coluntur HORTIS?
 Ecquid me rogitant? an ipse possim
 Fecundum geniale, mollicellum,
 Musteâ Veneris litum salinâ,
 Plenum delicijs, facerijsque,
 Plenum lusibus & suauitate,
 Et plenum salibus, jociisque nuptijs;
 Quale optem tibi, canitare carmen.

B e

Toi

Tot Divis, pariterque tot Deabus
 Quid possem negitare? nil profecto:
 Si negenti tamen, haut negare possem
 Meo BRASCHIADÆ, optimo Poëta:
 Ast si BRASCHIADÆ negare vellem:
 Ecquid tam lepide negem, Poëtam
 Qualis BRASCHIADEN amat, Puella?
 Hoc vobis igitur, sed inficetum,
 Insulsum, inlepidumq;, & inuenustum,
 Non vllâ Veneris litum saluâ:
 Nullis delicijs, facetijsq;,
 Nec nuptis salibus, jocisq; plenum:
 Nec quale esse decebat; ast vt esse
 Hoc pro tempore quit; habete carmen:
 Quo sponso tibi, BRASCHE, SCHACHTIÆQUE
 Tuae dulcicula, tenelluleque;
 Tot PRÆTORIVS imprecor salutes,
 Tot Prætorius opto faustitates,
 Tot Prætorius opto suavitates;
 Tot annos, totidem salubritates,
 Tot natos, totidem beatitates:
 Quot Musæ, Charites, Venus, Cupido;
 Quot posset Themis ipsa; quot Minerva;
 Dux vatum quot Apollo: quot Dij; quot
 Diuæ quæ Roseis coluntur hortis,
 Possent & simul, & semel precari;
 Quotq; optet tibi Schachtias puella,
 Quotq; optet sibi Schachtias puella;
 Tuq; optes quoq; Schachtie puella.

Ienæ Tyrigetarum, ex Acad. Salanâ; 9. Kalendas
 Sextilæis, Anno clō lō XCV.

Bernhardus Prætorius
 Iespurgen; Chattus. P. L.

ALI-

ALIVD.

Quid non ingenij furiosa protervia tentat ?
Quod non cotinmaculei turpiter ore bonum ?
Nuper indumanus quidam sine nomine scurra
Femineum probris polluit omne genus.
Multis contendit rationibus ille modisq;
Non homines dici posse, sed esse feras.
Et non participes eterna has esse salutis:
Instar brutorum sed cadere atq; mori.
Nec probrum est vllum, quod non effuderit ille,
Persidus & fallax in muliebri genus.
Quis non è scopulis & duro pumice natum
Aut scua hunc sobolem tygridis esse putet ?
Responso indignus, rigido sed fuste dolandus
Femineisq; colis excipiendus erat.
Ecquis enim vitam coleret, si femina, si non
Mutua coniugij fœdera sancta forent ?
Qui catus essent hominum, Respub: quæ nam ?
An fortè ex lapidum mole orietur homo ?
Tolle sacros thalamos & vite semina tolles:
Cuncta libidinibus miscuerisq; simul.
Antichristus is est, qui sexum temni & illum
Turpibus opprobrijs contemere cupit.
At tu qui thalamos & connubialia sacra
Femineumq; colis, sponse diserte genus.
Agnoscis donum contingere cœlitus illud:
Et tibi non scua est bellua, nupta decens.
Dij tibi dent facilem nympham, placidamq; piamq;
Cuius amore queas nocte dieq; frui.
Arctius illa tibi coalescat & hereat, opto,
Quàm magnes chalybi, quàm graue quodq; solo.
Non vllis dirimant socialia fœdera linguae:
Nullaq; propter opes, his oriaturo atrox.

*Sed vobis faueat concordia mater & huius
Filia, diuina gratia mentis, Amor.
Viuite concordēs animis, auoq; sequenti
Plurima fecundi pignora ferte thori.*

M. Matthæus Baderus Scholæ
Francofurtensis ad Mœnum
Rector.

A L I V D.

M Vsis amicus, Dijs reliquis quoq;
Est gratus: arcto federe scilicet,
(Discrimen obscurum) ligatis
Par animus, similis voluntas
Cunctis inheret: nuper Apollinis,
Martine vatū præcipuus decor,
Expertus es pronum fauorem,
Serta gerens viridante Lauro.
Et nunc capillum fronde sibi sacrâ,
Ornat puelli mater Acidali,
Latusq; vittricem reportas,
E studijs & amore, palmam.
Pallere cum te sæpius ante hac
Vidi, indispisci quæ ratio foret,
Fuuabat: an gnauius labor sic
Dissipet ingenium calorem,
Fecuræ mitis flammula torreat;
Virunq; causâ est, ut video, quidem:
Namq; allaborabas poetas
Eximios procul anteire.

Hinc

Hinc invidentis sub facie color ;
(Optabilis, sed liuor & amula
Mens) inuidebas sic, vt omnes
Nunc meritū inuideant politi
Vates tibi, quos secula proferunt
Hac nostra. Pectus tum quoq; frigidans
Prius, beato flagrat aestu,
Nec meliore calebit vnquam:
Et te puella torret amor tua,
Quam forma, virtus, quam pudor aureus,
Natalibus dignam minorem
Annumerant: (bene nata quippe,
A stirpe vix est degenerent suā.)
Hinc cera ad instar, quam liquidam manus
Effecerat lentescit intus
Cor tibi, & auxilium subinde
Desiderasti. Nunc cape pharmon,
Rectè dolori conueniens tuo,
Complexibus blandis racemo
Flexibili ambitiosorem
Nympham: vouebo plurima nam prece
Votisq; nemo me superauerit:
Vt fata nec tristem senectam
Dent tibi, nec sobole carentem.
Nec hoc satis: nam cetera non minus
Optabit absens Wesselius tuus,
Tuus futurus deinde, ni tu
Incipies alienus esse.

Sunderburgi Holsatiæ, Dominica
Trinitat.

Nicolaus Wesselus L.L. studiosus
præceptor iuniorum
principum Holsatiæ.

E I D E M.

Vritur omnis homo, qui non Adamante creatus
 Quem puer Idaliae Veneris (cui plurimus ignis
 Ore, manusq; leui nunquam frustrata sagitta)
 Percussit: densa & trepidantem cuspide fixit.
 Quas hic non gentes, quas non face corda iugavit?
 Alituum, pecudumq; ipsi, durig; ferarum
 Non renuere greges, quos inspiravit amores!

Te quoq; mi Braschi, vatium cultissime, tandem
 Hic puer edomuit, victum matrisq; potens
 Ferre iugum, & multos te iussit amare per annos,
 Quamuis te summâ leuiter. (sic namq; placebat)
 Lampade, & inermi tantum perstrinxerat arcu.
 Tu vero hos ardens sentis nunc anxius ignes.
 Non secus, haud vllum puer hic vehementior ac si
 Vssisset faculis, iteratq; vulnera centum
 Fixisset: sum testis ego: Nam nocte dieq;
 Attonitus tacito geris hunc sub corde calorem.

Vidimus immiti cupidum decurrere campo
 HIPPOMANEM, nec sic meta pallebat in ista.
 Vidi ego ABYDENI Iuuenis certantia remis
 Brachia, qui veterum longè transgressus amores,
 Sed minor ille calor, maiores Braschius ignes
 Sustinet: In causa est, tepescit pectora flammis
 Blanda puella huius, cui toto sanguine soli
 Deditus: hanc omnes inter miratur, amatq;.

Ergo age, iunge toros, atq; otia tolle iuuentis
 Braschi nil solo iuuat hem iacuisse cubili
 Nil iuuat iste sopor, vacuig; modestia lecti.
 Submittere iugo, fugientibus vttere donis,
 Exerce has dotes, veniet mox tristior etas.
 Non ideo tibi tale decus, non firma iuuenta,
 Vt prorsus viduos tu transiititare per annos.

En blan-

En blandam, en teneram, speciosa en lumina, formam
En Braschi egregiam, decus en Braschi aspice quantum
Quale tua illa habeat, cui dixi Sola merum cor.
Basilolum niueis hærrens dabit illa lacertis
Cinnama quod fragret, quod roret Balsama, Nardum
Quod spiret, tali & quod reperfundet odore
Ut videare Arabum segetes mille olfacere, Ista
Sit tibi suauiolum, tu illi sis blandus ocellus
Sit tibi mel frangans, tu illi sis auricomus slos
Cum fortunata faciet te nocte maritum.

Plura petin Braschi? dabimus tibi vota precesq;
Ipse tibi IANVS nechat cum coniuge pacem
Perpetuam, ut thalami sis fausto federe lectus.
HESPERVS ipse tibi noctem producat, ut inde
Cum dulci ALCMENA, sis alter IVPPITER, adsit
Ipsaq; que soboli presto LVCINA creanda est,
Ne genus hoc vestrum pereat, sed duret in annos
Ne paret IRIS aquas, ne fulmina IVPPITER, Austros
ÆOLVS; OPS motum. mala SORS, MARS, iurgia saua,
Nullus obex fiat; crescat tuus ardor in horas?
Et quam pr ma iocis fiet nox suavis viriq;
Tam fiet ambobus dehinc prospera vita diesq;

M. Iohannes Wesselus
Pomeranus Vitebergæ ho-
noris & amoris ergo faciebam.

SPON-

SPONSI VOTVM PRO
FELICI CONIVGIO
AD CHRISTVM

fulum ante iter Germanicum Anno 94.
mense Iunio.

G Audia ducendæ meditator iuuentia nuptæ,
Aspira ceptis, pronube CHRISTE, meis.
Fam mea viuentis vicesima labitur æstas
Nonaq, maturo non aliena toro.
Non tamen hîc quicquam mea se prudentia iactet,
Lucifer ipse nisi sis mihi, cæcus ero.
Accipit Abramides te conciliante Rebeccam,
Auspice te noster concilietur amor.
Non equidem ducam nequicquam vela rubori.
Conscia nempe meus purpurat ora pudor,
Non vnâ afflauit noxam vesana iuuenta,
Et memini & fateor nec meminisse iuuat.
Tu veniam indulge, tali meq, eripe culpa,
Fam dabo conuersas ad noua stabra rates.
Me miserum! pandas nî tu mihi lumina caca,
Nescio cui dicam, tu meus ignis eris.
Copia quo maior, tanto magè fluctuo, quis scit
Hæc, anne illa magis moribus apta meis?
Quisnam rimatur tacitæ penetralia mentis?
Externæ fronti credere difficile est.
Illa quidem longo conuerit firmate terram,
Cui tunica in curuos currit adacta sinus,
Illa catenato spatatur lucida collo,
Præligat & comptas plurima gemma comas.
Illa acuti blandis radiantia lumina flammis,
Cogit & in molles docta labela sonor.

Simpli-

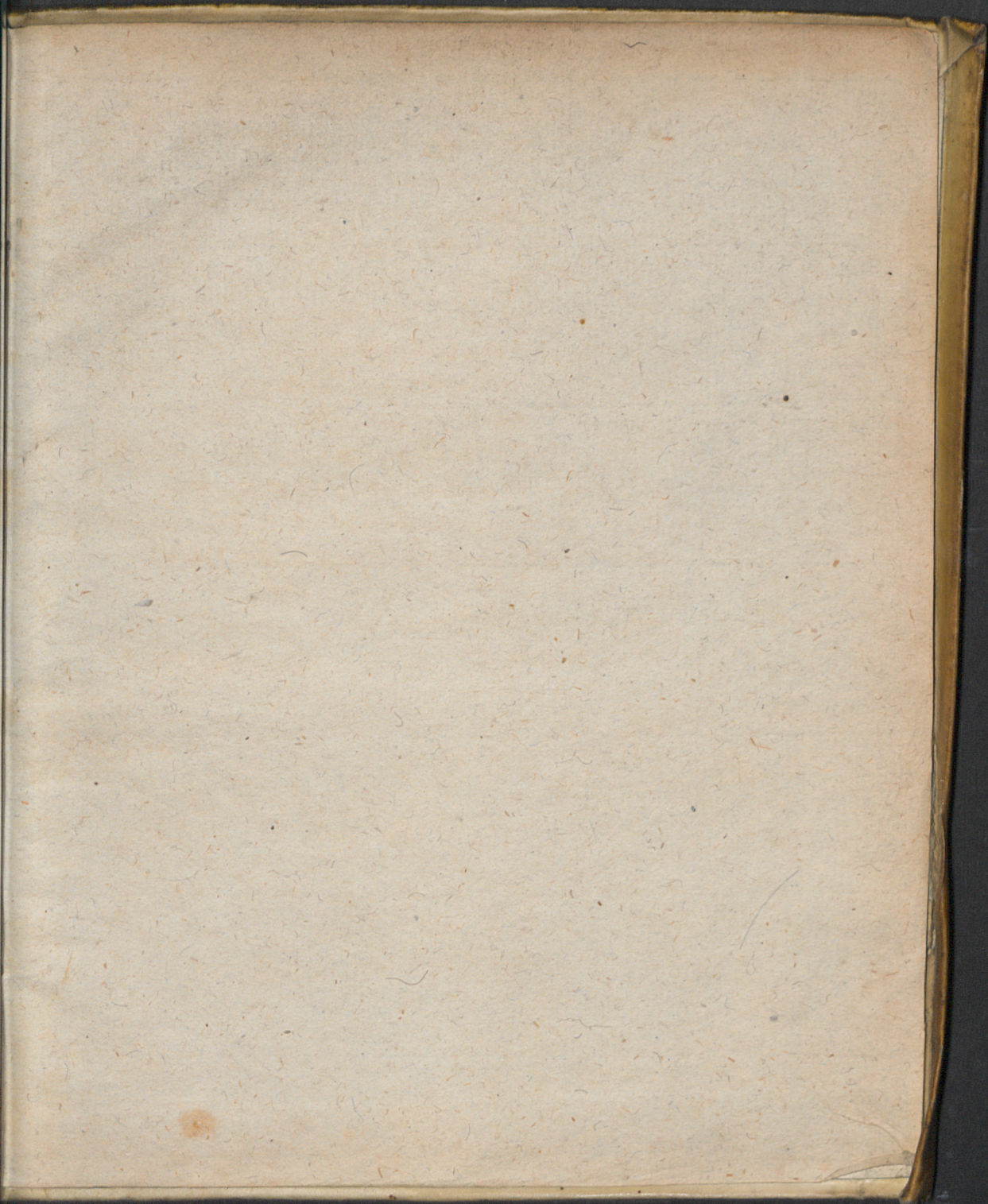
*Simplicitas iuuenum capitur sic credula, multis
Sic pelle imponunt exteriore prociis.
Ab miseri serò discunt exinde mariti,
Pelle sub internâ quanta sepulta mala.
Huic ergo ancipiti committam carbasâ vento ?
Tutius in vacuo nempe cubare toro.
Carpat nulla breues vbi cura domestica somnos,
Rixâq; non aures lancinet vlla meas.
Vellem equidem & talis fuerat sententia menti :
Vt viuo, soli viuere dulce foret.
Sed me diuini terrent mandata parentis,
Atq; meæ arcana faucie ab igne fibra.
Ergo Dioneos mihi leniat vna calores
Coniugij confors virgo futura mei.
O mihi si detur, cui sit dos optima virtus,
Natiue & pectus non rationis egens.
Qua mihi dotis amor, fatuum si duxero corpus,
Aut qua pro mihi coniuge fiat hera ?
Præstat millenis libertas vnica gemmis :
Atqui ego seruitij nescia corda gero.
Sed tamen argute possim seruire puellæ
Nonnihil, ingenij sit modò, qualis ego.
Asperet austeros cui nulla ferocia mores,
Sed leni errantem corrigat arte virum.
Si mihi tota suos fibræ immiserit ignes :
Dura fiet quamuis, omnia vincet amor.
Fili, quacumq; est, sit nostra domuncula cura,
Et focus & mundi sobria mensa cibi.
Non mihi cura foci, non sit mihi cura macelli,
Nec matutini viuero saxa fori,
Me teneant culti Sophie, velut antè, libelli,
At peragat partes sedula nuptia suas.
Vna catenatos mihi mitiget illa labores,
Sollicitum & suauis molliat imbre iccur*

Equas

Æquali imprimis sed enim flagremus amore
Meq; vnum coniux, vna vt ametur, amet.
Flla nec infectos euo fastidiat annos,
Rugis & cana tempora tincta niue,
Flla expiranti lassos mihi claudat ocellos
Perpetuo tumultum ploret & ante meum.
Sic, malo, ducam iuuenile inglorius euum
Ac si Croescas quis mihi donet opes.
Non bibero ex gemmâ, & Sarrano sternar in ostro :
Vt sint in thalamo iurgia seua meo.
Si sordes absint, res sit licet arcta culinae :
Nil vltra magnos sollicitabo Deos.
Nostras Christe preces audis, & amabile votum :
Quando iuuat, votis annue Christe meis.
Nunc iam en ante libet percurrere Teutona rura,
Oppida cum cultis visere mille viris.
Fam posui tabules : & iam mihi sumpta lacerna est,
Ingrediar longum te duce tutus iter.
Atq; ita nocturnum mihi sit vitare latronem,
Crescat vt in reditus debita virgo meos.
Se ferat illa mihi, primaq; sit obuia portâ
Ad patrias veluti sacra Rebecca fores.
Nescio quid calidis mihi palpitet omne medullis ?
Certum est : augurium cor mihi molle ferit.

F I N I S.

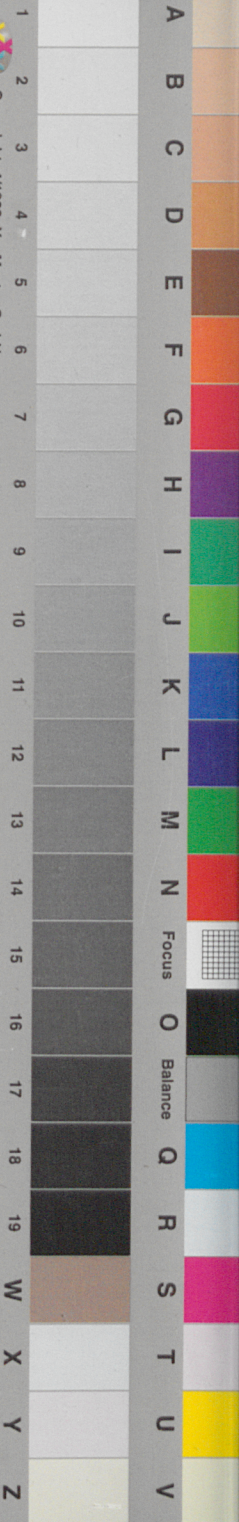

Hanc puer Idalius medicinam monstrat & offerit
In pectus telum virginis atq; jacet.
Anna Valentini Doctoris gnata celebris
Hæc est, quæ iaculo saucia facta fuit.
Hanc Marinus amat, castè redamatur ab illa,
Ad normamq; Dei mutuus hic fit amor.
Cypris ait ridens: sic sunt Marine domandi,
Qui mihi non ullum robur inesse putant.
Vulnus alis venis, est mollis flamma medullas,
Anna suis venis Schachtria vulnus alit.
Molliet illa tuos in corde calente dolores,
Desinet ipsius te medicante dolor.
Dixit & in tennes volitans euannit auras
Cum gnato genitrix insidiosa suo.
Sed magis atq; magis flagrant Martinus & Anna
Et non amborum dissimulatur amor.
Martinus solus placet Anna doctus, eidem
Annaq; Martino sola venusta placet,
Corporis ac animi dotes hic sufficit Anna
Carminibus dignas multiplicesq; suæ.
Namq; pudicitia Susannam, fronte Rebeccam
Ac studio, Saram sed probitate refert.
Illa sui præfert thesauris omnibus orbis
Martini dotes ingenijq; bona.
Huic os Mercurius, Venus artus, Gratia mores,
Ingenium Pallas, cor Themis æqua dedit.
Anna maritorum scit eis radiare suorum
Vxores donis, hæc magis ergo probat.
Accipit ac dextram fidei, dat eamq; vicissim,
Et fatum votum coniugiale facit.
Non Hymeneus abest, genitalia festa parantur,
Ducitur ad templum sponsa pudica sacra
A præcone Dei Martino iungitur Anna,
In sociam vitæ sortis & illa datur.

Copyright 4/1999 VxyMaster GmbH www.vxyMaster.com

VierFarbSelector Standard - Euroskala Offset

Atq; preces sacras supplex Ecclesia fundit.
 His etiam toto pectore iungo meas.
 Et rogo coniugium Deus hoc fortunet ut autor,
 Ac det coniugibus fata secunda nouis:
 Illis nascatur soboles imitata parentes,
 Exhilararum dansq; leuamen auo.
 Ac fractis se quodaudia vita
 De veritura die.
 Præbentibus aures,
 habere preces.

CHIVS.

leuis.
 BRAS quisquis haberi
 adens.
 KAS, CHARVS ob illud
 asq; viris,
 fugacibus vmbriis,
 bona vera petat.
 Vt j. isti, bona pectoris artes,
 quarum notio, fama bona.
 Falsa quæst aliud rogo mentis opinio cæcæ,
 Non existentis quam leuis vmbra rei?
 Sunt quid opes mundi, quid magna potentia regum,
 Magnorumq; ducum gratia, forma, fauor?
 Sunt res quæ pereunt, similes & inanibus vmbriis
 Ars nequit & virtus cum moriente mori.

B Mundus